

UDDRAG AF

'ABDU'L-BAHÁS

SKRIFTER

DANSK BAHÁ'Í FORLAG

EN SAMLING TEKSTER
FRA
'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER

Uddrag af 'Abdu'l-Bahás skrifter
Oversat fra engelsk af Dansk Bahá'í Forlag
Copyright © Dansk Bahá'í Forlag
Sofievej 28, 2900 Hellerup

UDVALG AF 'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER

1. Oh verdens folk! Sandhedens Sol er stået op for at oplyse hele jorden og for at åndeliggøre menneskesamfundet. Prisværdige er resultaterne og frugterne heraf, righoldige de hellige vidnesbyrd, der kommer fra denne nåde. Dette er ren barmhjertighed og den pureste gavmildhed, det er lys for verden og alle dens folk, det er samklang og venskab og og solidaritet, det er i sandhed medfølelse og enhed og fremmedartetheds ophør, det er at være et, i fuldstændig værdighed og frihed, med alle på jorden.

Den Velsignede skønhed siger: 'I er alle frugterne på ét træ, bladene på én gren.' Således har Han lignet denne tilværelsens verden ved et enkelt træ og alle dens folk med dets blade og med blomsterne og frugterne. Det er nødvendigt for kvisten at blomstre og for blad og frugt at gro, og af den gensidige forbindelse mellem alle dele af verdenstræet afhænger væksten af blad og blomst og frugtens sødme.

Af denne årsag må alle menneskelige væsener kraftigt støtte hinanden og søge evigt liv, og af denne årsag må de, der elsker Gud i denne timelige verden, blive den nåde og de velsignelser, der er sendt ud af de synlige og usynlige rigers milde Konge. De skal rense deres syn og se hele menneskeslægten som blade og blomster og frugter på tilværelsens træ. De skal til hver en tid være optaget af at gøre en venlig ting for et af deres medmennesker, tilbyde nogen kærlighed, omsorg,

betænksom hjælp. De skal ikke se nogen som deres fjende, eller som de ønsker ondt over dem, men tænke på hele menneskeslægten som deres venner, betragte den fremmede som en nærstående, de ukendte som en ven, holde sig fri af fordom, ikke trække grænser.

På denne dag er den foretrukne ved Herrens Tærskel den, der rækker trofasthedens bæger rundt, der selv til sine fjender skænker gavmildhedens juvel og, selv til sin faldne undertrykker, låner en hjælpende hånd, det er ham, der selv for sin værste fjende er en kærlig ven. Disse er Den Velsignede Skønheds læresætninger, rådene fra Det Største Navn.

O, I kære venner! Verden er i krig, og menneskeslægten er i nød og dødelig kamp. Hadets mørke nat har overtaget, og lyset fra god tro er slukket. Folkene og slægterne på jorden har skærpet deres kløer og kastet sig over hinanden. Det er selve menneskeslægtens grundlag, der ødelægges. Tusinder af hjem er opløst og forladt, og hvert år ses tusinder og atter tusinder af menneskelige væsener segne om i deres hjerteblod på støvede slagmarker. Livets og glædens telte er nede. Generalerne øver deres gerning, praler af det blod, de udgyder, medens de kappes indbyrdes om at ophidse til vold. 'Med dette sværd,' siger en af dem, 'halshuggede jeg et folk!' Og en anden: 'Jeg slog en nation til jorden!' Og endnu en: 'Jeg væltede en regering' Over sådanne ting er mennesker stolte, heri ser de deres ære! Kærlighed - retfærdighed - disse ting er ringeagtet overalt, medens harmoni og sandhedskærlighed foragtes.

Den Velsignede Skønheds tro kalder menneskeslægten til sikkerhed og kærlighed, til venskab og fred,

den har rejst sit tabernakel på jordens højdedrag og retter sin opfordring til alle nationer. Derfor, oh I som er Guds elskede, kend værdien i denne dyrebare tro, adlyd dens læresætninger, betråd denne vej, der er lagt lige frem, og vis I denne vej til folket. Opløft jeres stemmer og syng sangen om gudsriget. Udbred vidt og bredt; den kærlige Herres forordninger og råd, således at denne verden vil forvandle sig til en anden verden, og denne dystre jord vil blive oversvømmet af lys, og menneskeslægtenes døde legeme vil rejse sig og leve, og hver sjæl vil bede om udødelighed gennem Guds hellige åndedrag.

Snart vil jeres hastigt svindende dage være forbi, og berømmelsen og rigdommene, velværet, glæderne skabt af denne affaldsdyng, verden, vil være borte uden et spor. Kald da folket til Gud og indbyd menneskeheden til at efterfølge eksemplet hos den højeste forsamling. Vær kærlige fædre for den forældreløse og en tilflugt for den hjælpeløse og en skat for den fattige og en lægedom for den lidende. Vær hjælpere for ethvert offer for undertrykkelse, beskyttere for de uheldige. Tænk til hver en tid på at yde en eller anden tjeneste til hvert medlem af menneskeslægten. Læg ikke mærke til modvilje og afvisning, foragt, fjendtlighed, uretfærdighed: handl I modsat. Vær ærligt venlige, ikke blot tilsyneladende. Lad enhver af Guds elskede samle sin opmærksomhed om dette: at være Herrens barmhjertighed for mennesket, at være Herrens nåde. Lad ham gøre noget godt mod ethvert menneske, hvis vej han krydser, og være til nogen nytte for ham. Lad ham forbedre hver og ens karakter og retlede menneskers tanker. På denne måde vil lyset fra guddommelig ledelse skinne frem, og Guds velsignelser

vil omslutte hele menneskeslægten: thi kærlighed er lys, ligegyldigt i hvilken bolig den dvæler, og had er mørke, ligegyldigt hvor den vil sætte bo. O Guds venner! For at det skjulte mysterium må stå åbenbaret, og det inderste hemmelige væsen i alt må blive afsløret, stræb da efter at forvise det mørke for altid og for evigt.

6. O I gudsrigetets mennesker! Hvor mangan en sjæl tilbragte ikke hele sit liv I tilbedelse, led under kødets knægtelse, længtes efter at opnå adgang til gudsriget og dog mislykkedes, medens I uden besvær eller lidelse eller selvfornægtelse har vundet belønningen og fik adgang.

Det er ligesom på Messias' tid, da farisæerne og de fromme blev ladet tilbage uden en andel, medens Peter, Johannes og Andreas, der hverken hengav sig til from tilbedelse eller asketisk praksis, sejrede. Tak derfor Gud for at have sat kronen af evig herlighed på jeres hoveder, for at have skænket jer denne umådelige nåde.

Tiden er kommet, hvor I som en taksigelse for denne gunst, skal vokse i tro og bestandighed som dag følger på dag, og skal drage stadig nærmere til Herren, jeres Gud, blive draget magnetisk i en sådan grad og så opildnede at jeres hellige melodier til lovprisning af den Elskede vil nå op til forsamlingen i det høje, og enhver af jer ligesom en nattergal i denne Guds rosenhave vil prise Hærskarernes Herre og blive lærer for alle, der bor på jorden.

11. Tjeneste for vennerne er tjeneste for Guds Rige, og at vise den fattige omsorg er en af Guds største læresætninger.

16. Oh I oplyste elskede og I Den Barmhjertiges tjenerinder! I en tid, hvor den dystre nat af uvidenhed, af ligegyldighed med den guddommelige verden, af at være tilsløret for Gud, havde bredt sig over jorden, gryede en strålende morgen, og et opgående lys oplyste den østlige himmel. Da steg Sandhedens Sol op, og stråleglansen fra gudsriget blev kastet over øst og vest. De, der havde øjne at se med, glædede sig over de glade tidender og råbte: 'O velsignede, velsignede er vi!' og de så den inderste virkelighed i alt og afdækkede gudsrigets mysterier. Frigjort fra deres drømme og tvivl skuede de da sandhedens lys, og så lyksalige blev de af at tømme Guds kærligheds bæger, at de fuldstændig glemte verden og deres eget selv. Dansende af glæde ilede de til stedet for deres eget martyrium, og der, hvor mennesker dør af kærlighed, kastede de deres hoveder og hjerter bort.

Men de, med øjne der ikke ser, blev forbavset over dette oprør, og de råbte: 'Hvor er lyset?' og atter 'Vi ser intet lys! Vi ser ingen opgående sol! Her er ingen sandhed. Dette er kun indbildning og ikke andet.' Som flagermus flygtede de ind i det underjordiske mørke, og der fandt de efter deres måde at tænke på et mål af sikkerhed og fred.

Dette er dog kun daggryets begyndelse, og varmen i sandhedens opstående himmel-legeme har endnu ikke sin fulde styrke. Når solen én gang er steget op til sin middagshøjde, vil dens ild brænde så hedt, at den vil sætte selv krybet under jorden i bevægelse. Og selv om det ikke er bestemt for dem at se lyset, vil de dog alle blive sat i hektisk bevægelse ved varmens

indflydelse.

Derfor, oh I Guds elskede, skænk tak fordi I på dæmringens dag har vendt jeres ansigter mod Verdens Lys og set dets stråleglans. I har modtaget en andel af sandhedens lys, I har nydt en andel af de velsignelser, der varer evigt. Og derfor, som en tak til gengæld for denne gavmildhed, hvil ikke et øjeblik, sid ikke tavse, før til menneskers øren de glade tidender om gudsriget, udbred vidt og bredt Guds ord.

Handl i overensstemmelse med Herrens anvisninger: det er, rejs jer på en sådan måde og med sådanne karakteregenskaber, at det kan udruste denne verdens legeme med en levende sjæl og bringe dette unge barn, menneskeheden, frem til voksenstadiet. Så vidt I er i stand dertil, tænd et lys af kærlighed i ethver møde og glæd og opliv med ømhed hvert hjerte. Drag omsorg for den fremmede som for en af jeres egne. Vis ukendte sjæle den samme venlighed som I viser jeres trofaste venner. Om nogen ypper kiv med jer, forsøg at blive venner med ham, hvis nogen dolker jer i hjertet, vær I en lægende salve for hans sår, hvis nogen skulle såre og håne jer, kom ham i møde med kærlighed. Om nogen dynger sine bebrejdelser på jer, pris ham, om han tilbyder jer en dødelig gift, giv ham den mest udsøgte honning til gengæld, og hvis han truer jer på livet, giv ham da et lægemiddel, der vil helbrede ham for evigt. Om han er selve lidelsen, vær I hans medicin, om han er torne, vær I hans roser og søde urter. Måske vil sådanne metoder og ord fra jer gøre denne dunkle verden lys til sidst, vil få denne støvede jord til at blive himmelsk, dette djævelske fængsel blive et kongeligt palads for Herren - således at

krig og strid vil forsvinde og ikke længere være til, og kærlighed og tillid vil rejse deres telte på verdens tinder. Sådan er essensen af Guds påmindelser, sådan er i få ord læresætningerne i Bahás guddommelige orden.

2o.¹ Da Kristus kom til syne for to tusinde år siden, og skønt jøderne med iver ventede Hans komme og hver dag med tårer bad: O Gud, fremskynd Messias' åbenbaring', så fornægtede de Ham dog, da Sandhedens Sol gryede, og rejste sig imod Ham med den største fjendtlighed og korsfæstede til sidst den guddommelige Ånd, Guds Ord, og kaldte Ham Beelzebub, den onde, som det er skrevet i Evangeliet. Grunden hertil var, at de sagde: Kristi åbenbaring vil i overensstemmelse med den klare tekst i Torah'en blive bekræftet af visse tegn, og så længe disse tegn ikke er kommet til syne, er enhver, der gør krav på at være Messias, en bedrager. Blandt disse tegn er dette, at Messias skulle komme fra et ukendt sted, dog kender vi alle denne mands hus i Nazaret, og kan noget godt komme fra Nazaret? Det andet tegn er, at Han skal herske med en stav af jern, det vil sige Han må handle med sværdet, men denne Messias har end ikke en stav af træ. En anden af betingelserne og tegnene er dette: Han skal sidde på Davids trone og oprette Davids herredømme. Se, dette menneske har, langt fra at sidde på en trone, end ikke et tæppe at sidde på. En anden betingelse er denne: Udbredelsen af lovene i Torah'en, alligevel har denne mand ophævet disse love og har endog brudt sabbatten,

---

¹ Skrevet specielt for dr. Esslemonts udødelige værk: Bahá'u'lláh og Den Nye Tid

skønt det er den tydelige tekst i Torah'en, at den, der gør krav profetskab og åbenbarer mirakler og bryder sabbatten, må dø. Et andet tegn er dette, at under Hans herredømme vil retfærdighed være så udviklet, at retsindighed og godhed vil udbrede sig selv fra den menneskelige til dyreverden - slangen og musen- vil deles om samme hul, og ørnen og agerhønen samme rede, løven og gazellen skal bo på samme eng, og ulven og lammet skal drikke af samme kilde. Alligevel er uretfærdighed og tyranni vokset så stærkt i hans tid, at de har korsfæstet ham! En anden betingelse er denne, at i Messias' dage skal jøderne vinde og sejre over alle verdens folkeslag, men i dag lever de i den største fornedrelse og slaveri i det romerske kejserdømme. Hvorledes kan da dette være den Messias, der er lovet i Torah'en?

På denne måde afviste de denne Sandhedens Sol, skønt denne Guds Ånd i sandhed var den lovede i Torah'en. Men eftersom de ikke forstod betydningen i disse tegn, korsfæstede de Guds Ord. Nu hævder bahá'ierne, at de nedskrevne tegn virkelig skete i Kristi åbenbaring, skønt ikke på den måde, som jøderne forstod, da beskrivelsen i Torah'en er allegorisk. For eksempel er der blandt tegnene det om herredømme. For bahá'ierne siger, at Kristi herredømme var et himmelsk, guddommeligt, evigtvarende herredømme, ikke et Napoleons herredømme, der forsvinder i løbet af kort tid. I næsten to tusinde år har dette Kristi herredømme været oprettet, og det varer indtil i dag, og i al evighed vil dette Hellige Væsen være ophøjet på en evigtvarende trone.

På samme måde er alle de andre tegn blevet

manifesteret, men jøderne forstod ikke. Skønt næsten tyve århundreder er gået, siden Kristus kom til syne med guddommelig stråleglans, venter jøderne dog stadig Messias' komme og betragter sig selv som sande og Kristus som falsk.

28. 0 blad på Livets Træ: Det Livets Træ, der omtales i Biblen, er Bahá'u'lláh , og Gudsrigets døtre er bladene på det velsignede træ. Tak da Gud, at du er blevet knyttet til det træ, og at du blomstrer, ung og frisk.

Gudsrigets porte er vidt åbnet, og hver begunstiget sjæl er bragt til sæde ved Herrens festbord, modtagende sin del af den himmelske fest. Lovet være Gud, at du også er tilstede ved dette bord og tager din andel af himlens rige føde. Du tjener Gudsriget og er vel bekendt med de sødmefulde dufte fra Abhá Paradiset.

Strøb da af al din magt for at lede folket og spis af det brød, der er kommet ned fra himlen. Thi dette er betydningen i Kristi ord: 'Jeg er det levende brød, der kom ned fra himlen... den, der spiser af dette brød, skal leve evigt.'²

38. Oh Guds tjenerinde, der skælver som en frisk og ung gren for Guds kærligheds vinde! Jeg har læst dit brev, der beretter om din rige kærlighed, din inderlige hengivelse, og om din optagethed af ihukommelsen af din Herre.

Stol på Gud. Opgiv din egen vilje og hold fast ved Hans, tilsidesæt dine egne ønsker og hold fast ved Hans, at du kan blive et eksempel, helligt, åndeligt og af

---

² Johannes 6:51, 58

gudsriget, for Hans tjenerinder.

Vid, o tjenerinde, at i Bahás øjne regnes kvinder ligesom mænd, og Gud har skabt hele menneskeslægten i sit eget billede og sig selv lig. Det vil sige, at mænd og kvinder er på lige fod åbenbarerne af Hans navne og egenskaber, og fra det åndelige synspunkt er der ingen forskel på dem. Hvem der end drager Gud nærmere, det menneske er det mest begunstige, om det er mand eller kvinde. Hvor mangen en tjenerinde har ikke begejstret og hengiven under Bahás skærmende skygge vist sig mændene overlegen og overgået de berømte på jorden.

Retfærdighedens Hus er imidlertid, i overensstemmelse med den klare tekst i Guds Lov, begrænset til at omfatte mænd. Dette på grund af en visdom hos Gud Herren, der i tidens fylde skal blive gjort åbenbar, så klart som solen ved middagstid.

Hvad angår jer, o I andre tjenerinder, der er henrevet af de himmelske dufte, sørg I for hellige møder og grundlæg åndelige råd, thi disse er grundlaget for udbredelsen af Guds milde vellugte, de ophøjer Hans Ord, løfter Hans nådes lampe, spreder Hans religion og udbreder Hans lære, og hvilken gave er større end dette? Disse åndelige råd støttes af Guds Ånd. Deres forsvarer er 'Abdu'l-Bahá. Over dem spreder han sine vinger. Hvilken gave findes større end dette? Disse åndelige råd er skinnende lamper og himmelske haver, hvorfra hellighedens vellugte spredes over alle egne, og kundskabens lys udbredes over alt skabt. Fra dem strømmer livets ånd i alle retninger. De er i sandhed de magtfulde kilder til menneskets fremgang til alle tider og under alle forhold, hvilken gave findes større end dette?

43. De vigtigste forudsætninger for dem, der rådslår sammen, er motivets renhed, åndens udstråling, frigjorthed fra andet end Gud, draging mod Hans guddommelige vellugte, ydmyghed og beskedenhed blandt Hans elskede, tålmodighed og udholdenhed under vanskeligheder og tjeneste ved Hans ophøjede tærskel. Skulle de nådigt blive hjulpet til at erhverve disse egenskaber, skal sejr fra Bahás usynlige rige blive dem skænket.

44. Dets medlemmer ³ må rådslå sammen på en sådan måde, at der ikke opstår nogen lejlighed til at føle sig ilde til mode eller til splid. Dette kan opnås, når hvert medlem med absolut frihed udtrykker sin egen mening og fremfører sine argumenter. Om nogen gør indsigelse, må han på ingen måde føle sig såret, thi ikke før sagerne er gennemdrøftet til fulde, kan den rette måde afsløres. Sandhedens strålende gnist viser sig først efter sammenstødet mellem forskellige meninger. Hvis en beslutning efter meningsudvekslinger gennemføres i enighed, er det godt og i orden, men hvis, hvad Gud forbyde, der opstår meningsforskelle, må et stemmeflertal være afgørende.

50. Du har spurgt mig vedrørende festen i hver bahá'í måned. Denne fest afholdes for at nære venskab og kærlighed, for at ihukomme Gud og bønfalde Ham med angerfulde hjerter og for at opmuntre til gode

---

³ af et åndeligt råd

forehavender.

Det vil sige, vennerne burde her dvæle ved Gud og prise Ham, læse bønnerne og de hellige vers og vise hinanden den største hengivenhed og kærlighed.

51. Angående nittendagsfesten så glæder den sind og hjerte. Hvis denne fest afholdes på rette måde, vil vennerne én gang hver nittende dag føle sig åndeligt styrket og udrustet med en kraft, der ikke er af denne verden.

74. O du fugl, der synger blidt om Abhá Skønheden! I denne nye og underfulde guddommelige orden er overtroens slør blevet revet itu, og fordommene hos østerlandske folkeslag står som bandlyst. Blandt visse nationer i østen blev musik betragtet som forkastelig, men i denne nye tidsalder har Det Åbenbare Lys i sine hellige breve klart forkyndt, at musik, sunget eller spillet, er åndelig føde for sjæl og hjerte.

Musikerens kunst hører til de kunstarter, der er værdige til den højeste anerkendelse, og den bevæger hjertet hos alle, der sørger. Derfor, o Shanáz,⁴ spil og syng Guds hellige ord med skønne toner ved vennernes møder, at den lyttende må blive befriet for sorger og bekymringers lænker og hans sjæl kan danse af glæde og ydmyge sig i bøn for herlighedens rige.

75. Stræb med hjerte og sjæl efter at fremkalde forening

---

⁴Shahnáz, navnet givet til modtageren af dette brev og også navnet på en musikalsk form

og harmoni blandt de hvide og de sorte og bevis derved
enheden i bahá'í verdenen, hvor fremhævelse af farve
ikke finder sted, men hvor kun hjerter betyder noget.
Lovet være Gud, vennernes hjerter er forenet og knyttet
sammen, hvad enten de er fra øst eller vest, fra nord eller
fra syd, hvad enten de er tyske, franske, japanske,
amerikanske, og hvad enten de tilhører den hvide, den
sorte, den røde, den gule eller den brune race. Forskelle i
farver, i land og i race har ingen betydning i
bahá'í-troen. Tværtimod, bahá'í enhed besejrer dem alle
og fjerner alle disse indbildninger og forestillinger.

76. Oh du, der har et oplyst hjerte! Du er ligesom øjets
pupil, selve lysets kilde, for Guds kærlighed har kastet
sine stråler på dit inderste væsen, og du har vendt dit
ansigt mod din Herres rige.

Stærkt er hadet i Amerika mellem sort og hvid,
men mit håb er, at Gudsrigets magt vil knytte disse to i
venskab og tjene dem som en lægende balsam.

De skal ikke se på et menneskes farve men på
hans hjerte. Hvis hjertet er opfyldt af lys, er det menneske
nær ved sin Herres tærskel. Men hvis ikke er dette
menneske, om han er hvid eller sort, ligegyldig over for
sin Herre.

84. Oh du Guds kære tjenerinde! Dit brev er blevet
modtaget, og dets indhold bemærket.

Ægteskab er for de fleste mennesker et fysisk bånd, og
denne forening kan kun være timelig, eftersom den på
forhånd er dømt til en fysisk adskillelse ved afslutningen.

Men hos Bahás folk må ægteskab være en forening af

såvel legeme som sjæl, thi her er både mand og hustru begejstret af den samme vin, begge er henrykket af det samme uforlignelige Ansigt, begge lever og bevæges ved den samme ånd, begge er oplyst af den samme herlighed. Denne forbindelse mellem dem er åndelig, derfor er det et bånd, der vil forblive evigt. Ligeså kan de glæde sig ved stærke og bestandige bånd i den fysiske verden, for hvis ægteskabet er grundlagt både på ånden og legemet, er den forening sand, derfor vil den vare ved. Hvis imidlertid båndet er fysisk og intet mere, vil det med sikkerhed kun være timeligt og må ubønhørligt ende med adskillelse.

Når Bahás folk derfor beslutter sig til ægteskab, må foreningen være et ægte forhold, en åndelig såvel som fysisk forening, så deres fællesskab gennem alle livets faser og i alle Guds verdener vil vare ved. Thi denne sande enhed er et lysglimt fra Guds kærlighed.

På samme måde vil alle sjæle, hvis de udvikler sig til sande troende, opnå et åndeligt forhold til hinanden og vise en ømhed, der ikke er af denne verden. De vil alle sammen blive fyldt med glæde fra den guddommelige kærligheds drik, og deres forening, deres forbindelse vil ligeledes vare evigt. Sjæle, det vil sige de der vil overgive deres eget selv til glemsel, afklæde sig menneskeslægtens brist og frigøre sig for lænkerne i menneskeligt slaveri, vil uden nogen tvivl blive oplyst af den himmelske stråleglans i enhed og opnå sand forening i den verden, der er udødelig.

85. Med hensyn til spørgsmålet om ægteskab under Guds Lov: først må du vælge en, du synes om, og dernæst er

sagen afhængig af faderens og moderens tilladelse. Før du træffer dit valg, har de ingen ret til indblanding.

86. Bahá'í ægteskab er de to parterets løfte til hinanden og deres gensidige hengivenhed i hjerte og sind. Begge må imidlertid vise den største omhu for at få indgående kendskab til den andens karakter, således at en bindende pagt imellem dem kan blive et bånd, der vil vare evigt. Deres formål må være dette: at blive kærlige ledsagere og venner og ét med hinanden for tid og evighed....

Det sande ægteskab er for bahá'ier dette, at mand og hustru bør være forenede, både fysisk og åndeligt, at de bestandig kan forbedre hinandens åndelige liv og kan opleve evig enhed i alle Guds verdener. Dette er bahá'í ægteskab.

95. Oh Herrens tjenerinder! Det åndelige møde, I har etableret i denne oplyste by, er yderst lovende. I har gjort store fremskridt, I har overgået de andre, rejst jer for at tjene den hellige tærskel og har opnået himmelske gaver. Nu må I med hele jeres åndelige begejstring samles i det oplyste møde og recitere de hellige skrifter og beskæftige jer med Herrens ihukommelse. Fremfør Hans argumenter og beviser. Arbejd for vejledning af kvinderne i dette land, undervis de unge piger og børnene, at mødre kan oplære deres små fra deres første dage, oplære dem med omhu, opdrage dem til en god karakter og god moral, lede dem til alle menneskeslægtens dyder, forhindre udviklingen af en hvilken som helst adfærd, der kan dadles, og opfostre dem i af bahá'í opdragelsens favn. På den måde skal disse spæde børn blive næret ved Guds

kundskabs bryst og ved Hans herlighed. På den måde skal de vokse og blomstre og blive belært om retfærdighed og om menneskehedens værdighed, om beslutsomhed og viljen til at gøre sig umage og og holde ud. På den måde skal de lære udholdenhed i alle sager, viljen til at udvikle sig, højsind og høje mål, kyskhed og renhed i livet. På den måde vil de blive i stand til at gennemføre en lykkelig afslutning på, hvad de end måtte foretage sig. Mødrene må overveje, at alt, hvad der angår opdragelse af børn, kommer først. De må fremvise enhver bestræbelse i denne retning, thi medens grenen er grøn og ung, vil den vokse i den retning, I opøver den. Derfor er det pålagt mødrene at opdrage deres små ligesom gartneren overvåger sine unge planter. De skal stræbe dag og nat for at indgive deres børn tro og vished, guds frygt, kærligheden til alle verdners Elskede og alle gode egenskaber og kendetegn. Når som helst en moder ser, at hendes barn har handlet godt, skal hun prise og rose det og glæde dets hjerte, og hvis det svageste uønskede tegn skulle vise sig, skal hun råde barnet og straffe det og benytte midler, der er baseret på fornuft, selv en let verbal irettesættelse, hvis det er nødvendigt. Det er imidlertid ikke tilladt at slå et barn eller overfuse det, for barnets karakter vil blive fuldstændig ødelagt, hvis det udsættes for slag eller verbal ydmygelse.

105. Med hensyn til forskellen mellem den materielle civilisation, der hersker nu, og den guddommelige civilisation, der vil blive et af de goder, der udgår fra Retfærdighedens Hus, er den således: materiel civilisation afholder ved straffende og

gengældende handlinger menneskene fra kriminelle handlinger, og til trods for dette kan I se, at medens love til at gengælde og straffe et menneske bestandig øges, eksisterer der ingen lov, der belønner det. I alle Europas og Amerikas byer er der opført store bygninger, der skal bruges til fængsler for kriminelle.

Men guddommelig civilisation opøver hvert samfundsmedlem sådan, at ingen med undtagelse af nogle få vil give sig til at begå en forbrydelse. Der er således en stor forskel mellem forebyggelse af kriminalitet gennem metoder, der er voldsomme og hævnende, og at opdræne mennesker og oplyse dem og åndeliggøre dem sådan, at de uden frygt for straf eller kommende hævn vil sky alle kriminelle handlinger. De vil i virkeligheden anskue selve begåelsen af en forbrydelse som en stor skændsel og i sig selv den hårdeste af alle straffe. De vil komme til at elske menneskelige fuldkommenheder og vil vie deres liv til alt, hvad der vil bringe lys ind i verden og vil fremme de egenskaber, der kan godtages ved Guds hellige tærskel.

Se da, hvor stor forskellen er mellem materiel civilisation og guddommelig. Med magt og afstraffelse prøver materiel civilisation at afholde mennesker fra ugerning, fra at påføre samfundet skade og begå forbrydelser. Men i en guddommelig civilisation er den enkeltes tilstand sådan, at han uden frygt for straf skyr begåelsen af forbrydelser, ser selve forbrydelsen som den alvorligste blandt lidelser og sætter sig for med iver og glæde at erhverve de gode egenskaber hos menneskeslægten, at fremme menneskelig udvikling og sprede lys over verden.

119. Det er pålagt bahá'í børn at overgå andre børn i erhvervelsen af videnskab og kunst, for de har ligget i Guds nådes vugge.

Alt, hvad andre børn kan lære på et år, skal bahá'í børn lære på en måned. 'Abdu'l-Bahás hjerte længes i sin kærlighed efter at opleve, at unge bahá'í'ere, alle som én, kendes i hele verden for deres intellektuelle opnåelser. De vil utvivlsomt sætte al deres kraft ind, deres energi deres stolthedsfølelse, for at erhverve sig videnskab og kunst.

129. Oh venner af Den Rene og Almægtige Gud! At være ren og hellig i alt er en egenskab hos den indviede sjæl og et nødvendigt tegn ved det frigjorte sind. De bedste blandt fuldkommenheder er pletfrihed og at befri sig for enhver brist. Når den enkelte i enhver henseende én gang for alle er rensat og lutret, da vil han blive et brændpunkt, der tilbagekaster det åbenbare lys.

Først i et menneskeligt væsens liv kommer renhed, dernæst friskhed, renlighed og åndelig uafhængighed. Først må flodsengen renses, dernæst må det friske flodvand ledes ind i den. Kyske øjne nyder det lyksaliggørende syn af Herren og ved, hvad dette møde betyder; en ren sans indånder duften, der vifter fra Hans nådes rosenhaver; et rensat hjerte vil genspejle sandhedens skønne ansigt.

Det er derfor, himmelsk rådgivning i de hellige skrifter sammenlignes med vand, ligesom Koranen siger: 'Og rent vand sender Vi ned fra himlen',⁵ og Evangeliet: 'Den, der

---

⁵ Koranen 25:50

ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige',⁶ Derfor er det klart, at læren, der kommer fra Gud, er himmelsk udstrømning af nåde; og det er regnbyger af guddommelig barmhjertighed, og de renses det menneskelige hjerte.

Min mening er denne, at på ethvert område af livet ophøjer renhed og hellighed, renlighed og forfinelse det menneskelige stade og fremmer udviklingen af menneskets indre virkelighed. Selv i det fysiske rige vil renlighed bidrage til åndelighed, som de hellige skrifter tydeligt udtrykker det. Og selvom legemlig renlighed er noget fysisk, har den ikke desto mindre en stærk indflydelse på åndens liv. Den er lige som en stemme, vidunderlig sødmefuld, eller en melodi der spilles; selvom lydene kun er vibrationer i luften, der virker på ørets hørenerve, og disse vibrationer kun er tilfældige fænomener, der føres med luften, se da, hvordan de alligevel bevæger hjertet. En underfuld melodi er vinger for ånden og får sjælen til at skælve af glæde. Meningen er, at fysisk renlighed også øver sin indflydelse på den menneskelige sjæl.

Læg mærke til, hvor behagelig renlighed er i Guds øjne, og hvor tydeligt det er fremhævet i profeternes hellige bøger; thi skrifterne forbyder fortæringen eller brugen af enhver uren ting. Nogle af disse forbud var totale og bindende for alle, og den, der overtrådte loven, var i modstrid med Gud og blev fordømt af de troende. Således var der for eksempel ting, der var kategorisk forbudt, og overtrædelse blev betragtet som en alvorlig

---

⁶Johannes 3:5

synd. Blandt dem, var der handlinger, der var så afskyelige, at det er skamfuldt blot at omtale dem.

Men der er andre forbudte ting, der ikke forvolder øjeblikkelig skade, og hvis skadelige virkninger kun gradvist ses: sådanne gerninger er afskyelige for Herren, og i Hans øjne dadelværdige og frastødende. Det absolut ulovlige i disse gerninger er imidlertid ikke udtrykkeligt fremsat i teksterne, men det er nødvendigt at undgå dem for at opnå renhed, renlighed, bevarelse af helbredet og frihed fra tilvænning. Blandt disse sidste er tobaksrygning, der er uren, ildelugtende, ubehagelig, - en dårlig vane, hvis skadevirkning gradvis bliver synlig for alle. Enhver kvalificeret læge har afgjort – og dette er ligeledes blevet bevist gennem afprøvninger – at en af bestanddelene i tobak er en dødelig gift, og at rygeren er sårbar over for mange og forskelligartede sygdomme. Det er derfor, det er klart udtrykt, hvorfor rygning er ubehageligt udfra et hygiejnisk synspunkt.

Báb forbød udtrykkelig ved begyndelsen af sin mission tobak, og vennerne opgav alle som én brugen af det. Men eftersom det var tider, hvor det var tilladt at forstille sig, og hvor hver enkelt, der afholdt sig fra rygning, blev udsat for angreb, overfald og endog død - røg vennerne for ikke at afsløre deres tro. Senere, da bogen Aqdas blev åbenbaret, og eftersom tobaksrygning ikke var udtrykkelig forbudt der, opgav de troende det ikke. Den Velsignede Skønhed udtrykte dog altid afsky for det, og skønt der i den første tid var grunde til, at Han røg en smule tobak, forsagede Han det med tiden fuldstændig, og de helliggjorte sjæle, der fulgte Ham i alt, afstod ligeledes fra at bruge det.

Min mening er, at i Guds øjne er tobaksrygning ikke acceptabelt, afskyvækkende, i høj grad urent, og, omend gradvist, skadeligt for helbredet. Det er også spild af penge og tid og gør brugeren til et offer for ødelæggende tilvænning. For dem, der står fast i Pagten, er denne vane derfor uønsket såvel fornuftsmæssigt som gennem erfaring, og at forsage det vil bringe hvile og fred i sindet hos alle mennesker. Ydermere vil det gøre det muligt at have en frisk mund og uplettede fingre og hår uden en grim og ubehagelig lugt. Ved modtagelsen af dette brev vil vennerne sikkert, uanset ved hvilke metoder og måske i løbet af et stykke tid, opgive denne skadelige vane. Det er mit håb.

Med hensyn til opium, så er det ækelt og forbandet. Gud bevare os fra den straf Han pålægger brugeren. I henhold til den klare tekst i Den Helligste Bog er det forbudt og brugen af det totalt fordømt. Fornuften viser, at opiumsrygning er en slags sindssyge, og erfaring beviser, at brugeren er fuldstændig afskåret fra menneskeriget. Måtte Gud bevare alle mod udøvelsen af en handling så frygtelig som denne, en handling, der lægger selve grundlaget for, hvad det er at være menneske i ruiner, og som gør brugeren afhængig altid og for evigt. For opium knyttes til sjælen, således at brugerens samvittighed dør, hans forstand udslukkes, hans følelser bliver nedbrudt. Det ændrer det levende til det døde. Det slukker den naturlige varme. Ingen større ødelæggelse kan tænkes end den, som opium medfører. Lykkelige er de, der aldrig udtaler dets navn; tænk så over, hvor ulykkelig brugeren er.

Oh I der elsker Gud! I denne den Almægtige Guds

cyklus er vold og magt, tvang og undertrykkelse alt sammen fordømt. Det er dog påbudt, at brugen af opium bliver undgået ved et hvilket som helst middel, at menneskeslægten om muligt må blive befriet fra denne den største af alle ulykker. Og ellers, ve og ulykke over den, der svigter sin pligt over for sin Herre.⁷

O Guddommelige Forsyn! Skænk du renhed og pletfrihed i alt til Bahás folk. Giv, at de må blive befriet for al urenhed og frigjort for al afhængighed. Frels dem fra at begå nogen afskyvækkende handling, løs dem fra enhver dårlig vanes lænker, at de må leve rene og frie, sunde og rene, værdige til at tjene ved Din hellige tærskel og rede til at blive knyttet til deres Herre. Befri dem fra berusende drikke og tobak, bevar dem, frels dem fra denne opium, der medfører sindssyge, lad dem nyde de sødmefulde dufte fra hellighed, at de kan drikke dybt af det mystiske bæger med himmelsk kærlighed og kende henrykkelsen ved at blive draget nærmere til Den Alherliges Rige. Thi det er just, som Du har sagt: 'Alt, hvad du har i din kælder, vil ikke stille min kærligheds tørst bring mig, o mundskænk, af åndens vin et bæger, fuldt som havet!'

O I Guds elskede! Erfaringen har vist, i hvor høj grad afholdelsen fra rygning, fra berusende drikke og fra opium bidrager til helbred og styrke, til forstandens øgelse og skarphed og til fysisk styrke. Der findes i dag et folk,⁸ der strengt undgår tobak, berusende spiritus og opium. Dette folk er i høj grad de andre overlegen i

---

⁷ Koranen 39:57

⁸ Sikh'erne

styrke og fysisk mod, i helbred, skønhed og udseende. En eneste af deres mænd kan måle sig med ti mænd fra en anden stamme. Dette har vist sig at være rigtigt for hele folkets vedkommende: det vil sige, medlem for medlem er enhver enkelt fra dette samfund i enhver henseende de enkelte fra andre samfund overlegen.

Gør I da en vældig indsats, at den renhed og lutring, der frem for alt andet er værdsat af 'Abdu'l-Bahá, skal udmærke Bahás folk; at Guds folk på ethvert område af udmærkelse skal overgå alle andre menneskelige skabninger, at de både udvendig og indvendig skal vise sig at være andre overlegne, at de i renhed, ubesmittelse, forfinelse og helbredets bevarelse skal være ledere blandt fortropperne hos dem, der vide. Og at de i deres frihed fra slavebinding, deres kundskab, deres selvkontrol, skal være forrest blandt de rene, de frie og de vise.

133. Der er to måder at helbrede sygdom på, ved materielle midler og åndelige midler. Det første sker ved behandlingen af læger, den anden består i bønner bedt af de åndelige til Gud og ved at vende sig til Ham. Begge metoder bør anvendes og praktiseres.

Sygdom, der opstår på grund af fysiske årsager, skal behandles af læger med medicinske lægemidler; de, der skyldes åndelige årsager, forsvinder ved åndelige metoder. Således vil en sygdom, forårsaget af lidelse, frygt, nervøse indtryk, helbredes mere virkningsfuldt med åndelige end med fysiske behandlinger. Derfor skal man følge begge slags behandling; de er ikke i modstrid. Derfor skal du også acceptere fysiske lægemidler, eftersom disse også er kommet fra barmhertigheden og

begunstigelsen fra Gud, der har åbenbaret og afsløret medicinsk videnskab, således at Hans tjenere også kan få gavn af denne behandling. Du skal være lige så opmærksom på åndelige behandlinger, for de fremkalder underfulde virkninger.

Se, hvis du har lyst til at kende det virkelige lægemiddel, der vil helbrede mennesket fra al sygdom og vil give ham det guddommelige riges helbred, vid da, at det er Guds råd og læresætninger. Ret din opmærksomhed mod dem.

144. O menneskeslægtens elsker! Dit brev er blevet modtaget, og det fortæller, Gud være lovet, om dit gode helbred og velbefindende. Det fremgår af dit svar på et tidligere brev, at der er blevet etableret følelser af hengivenhed mellem dig selv og dine venner. Man må i ethvert menneskeligt væsen alene se det, der er værdigt til anerkendelse. Når dette er gjort, kan man være ven med hele menneskeslægten. Men hvis vi ser på folk ud fra det, vi ser som deres fejl, så er det at være ven med dem en kolossal opgave.

Det skete en dag på Kristi tid - måtte verdens liv blive ofret for Ham - at Han gik forbi en hunds døde krop, et stinkende lig, modbydeligt, og med lemmerne ved at rådne bort. En af dem, der var til stede, sagde: 'Hvor ækel dens stank er!' Og en anden sagde: 'Hvor kvalmende, hvor afskyeligt!' Kort sagt, enhver af dem havde noget at tilføje til listen.

Men da talte Kristus selv, og Han sagde til dem: 'Se på den hunds tænder! Hvor strålende hvide'.

Messias' blik, der skjulte synd, dvælede ikke et øjeblik

ved det ækle ved dette ådsel. Den ene del af den døde hunds lig, der ikke var afskyelig, var tænderne: og Jesus så på, hvor de skinnede.

Således er det pålagt os, når vi retter vort blik mod andre mennesker, at se, hvor de udmærker sig, ikke hvor de slår fejl.

Lovet være Gud, dit mål er at fremme menneskehedens velfærd og hjælpe sjælene med at overvinde deres fejl. Denne gode hensigt vil frembringe prisværdige resultater.

159. Angående dit spørgsmål, opnår enhver sjæl uden undtagelse evigt liv? Vid, at udødelighed hører til de sjæle, hos hvem livets ånd fra Gud er blevet indåndet. Alle undtagen disse er livløse - de er de døde, just som Kristus har forklaret det i Evangeliets tekst. Den, hvis øjne Herren har åbnet, vil se menneskesjælene på de stadier, de befinder sig på efter deres frigørelse fra legemet. Han vil se de levende udvikle sig inden for deres Herres enemærker og de døde nedsunket i fortabelsens dybeste afgrund.

Du skal vide, at enhver sjæl er formet efter Guds natur, idet enhver er ren og hellig ved sin fødsel. Men derefter vil de enkelte, alt efter hvad de erhverver af dyder eller onder i denne verden, være forskellige. Selvom alle eksisterende væsener i selve deres natur er skabt i rangfølger eller grader, thi evner er forskellige, er dog hver enkelt født hellig og ren og først derefter kan han blive tilsmudset.

Og ydermere, skønt skabningers stadier er forskellige, er de dog alle gode. Iagttag det menneskelige legeme,

dets lemmer, dets dele, øjet, øret, organerne for lugt, for smag, hænderne, fingerneglene. Til trods for forskellighederne hos alle disse dele er hver eneste inden for sit eget væsens begrænsninger delagtige i et sammenhængende hele. Hvis en af dem svigter, må det helbredes, og hvis intet lægemiddel nytter, må den del fjernes.

173. De sjæle, der på denne dag træder ind i det guddommelige rige og opnår evigt liv, svæver i virkeligheden i himlens rige, selvom de i fysisk forstand bor på jorden. Deres legemer bliver måske på jorden, men deres sjæle rejser i rummets uendelighed. Thi som tanker udvider sig og bliver oplyste, erhverver de flugtens evne og fører mennesket til Guds rige.

197. O du Guds tjener! Sørg ikke over de lidelser og ulykker, der har ramt dig. Alle ulykker og lidelser er blevet skabt for mennesket, således at han kan afskrive denne dødelige verden - en verden, han er stærkt knyttet til. Når han oplever alvorlige prøvelser og vanskeligheder, da vil hans sind vige tilbage, og han vil ønske det evige rige - et rige, der er lutret for alle lidelser og ulykker. Således er det tilfældet med det menneske, der er vist. Han vil aldrig drikke af et bæger, der til slut er ubehageligt, men tvært imod vil han søge bægeret med rent og klart vand. Han vil ikke smage på den honning, der er blandet med gift.

Lovpris Gud, at du er blevet prøvet og har oplevet sådan en prøvelse. Vær tålmodig og taknemmelig. Vend dit ansigt til det guddommelige rige og bestræb dig på at

du kan erhverve barmhjertige egenskaber, kan blive oplyst og erhverve gudsriget og Herrens egenskaber. Gør dig umage for at blive ligegyldig over for denne verdens fornøjelser og dens behageligheder, for at forblive fast og urokkelig i Pagten og udbrede Guds sag.

Dette er årsagen til menneskets højnelse, årsagen til hans herlighed og hans frelse.

214. Følg din Herres vej og sig ikke det, som ørerne ikke kan tåle at høre, for en sådan føde er som overdådig mad givet til små børn. Hvor velsmagende, udsøgt og righoldig føden end måtte være, så kan den ikke optages af et diebarns fordøjelsesorganer. Lad derfor enhver, der har ret dertil, blive tildelt sin afmålte del.

'Ikke alt, hvad et menneske ved, kan afsløres, ej heller kan alt, hvad det kan afsløre, betragtes som passende, ej heller kan enhver passende udtalelse betragtes som overensstemmende med evnen hos dem, der hører det. Sådan må den fuldbyrdede visdom iagttages i dine forehavender. Glem det ikke, hvis du ønsker at være et menneske af handling under alle forhold. Stil først sygdommens diagnose og kend lidelsen, foreskriv dernæst lægemidlet, thi således er den kyndige læges fuldkomne fremgangsmåde.

217. Læreren må, når han underviser, selv være fuldstændig opildnet, således at hans tale ligesom en ildslue må øve indflydelse og fortære selvets og lidenskabens slør. Han må tillige være helt ydmyg og beskeden, således at andre kan blive højnede, og han må være fuldkommen selvudslettende og selvforglemmende,

således at han kan lære fra sig med tonen fra den højeste forsamling - ellers vil hans lære ikke have nogen indvirkning.

235. O Gud, min Gud! Oplys Dine sande elskendes pande og hjælp dem med den sikre sejrs engles skarer. Sæt deres fod fast på Din lige vej og fra Din urgamle gavmildhed opluk for dem Dine velsignelsers portaler; thi de ofrer på Din sti, hvad Du har skænket dem, i beskyttelse af Din tro, medens de sætter deres lid til deres ihukommelse af Dig, idet de skænker deres hjerte af kærlighed til Dig og ikke tilbageholder noget af det, de ejer i tilbedelse til Din Skønhed og i deres søgen efter måder at tilfredsstille Dig på.

O min Herre! Bestem en rig andel til dem, en forudbestemt gengældelse og sikker belønning.

I sandhed, Du er Opretholderen, Hjælperen, Den Gavmilde, Den Nådige, Den Evigt-Givende.

Den der fremsiger denne bøn med ydmyghed og varme vil skabe glæde og lykke i denne tjeners hjerte; det vil endog være som at møde ham ansigt til ansigt.

Han er den Allerherligste!

O Gud, min Gud! Ydmyg og tårevædet løfter jeg mine bedende hænder til Dig og skjuler mit ansigt i denne Din tærskels støv, ophøjet over de lærdes kundskab og lovprisningen fra alle der forherliger Dig. Se nådigt på Din tjener, ydmyg og sagtmodig ved Din dør, med Din

barmhjertigheds øjne og nedsænk ham i Din evige nådes hav.

Herre! Han er Din fattige og ringe tjener, tryllebundet og anrørende Dig, fanget i Din hånd, i inderlig bøn til Dig, i tillid til Dig, tårevædet for Dit ansigt idet han påkalder Dig, bønfalder Dig og siger:

O Herre, min Gud! Skænk mig Din nåde til at tjene Dine elskede, styrk mig i min tjeneste for Dig, oplys min pande med tilbedelsens lys i Din helligheds bolig og med bøn til Din storheds rige. Hjælp mig at være uselvsk ved den himmelske indgang til Din port og bistå mig i at være frigjort for alt inden for Dine hellige enemærker. Herre! Giv mig at drikke af uselvskhedens kalk, ifør mig dens klædning og nedsænk mig i dens hav. Lad mig blive som støv på Dine elskedes vej og giv, at jeg må ofre min sjæl for den jord, der er forædlet af Dine udvalgtes fodtrin på Din sti, o Herligheds Herre i det Højeste!

Med denne bøn påkalder Din tjener Dig ved daggry og ved nattetide. Opfyld hans hjertes ønske, o Herre! Fryd hans hjerte, glæd hans indre, tænd hans lys, at han kan tjene Din sag og Dine tjenere.

Du er Giveren, Den Medlidende, Den mest Gavmilde, Den Nådige, Den Barmhjertige, Den Medfølede.

UDDRAG AF

NOGLE BESVAREDE SPØRGSMAL

Hvad Báb angår – måtte min sjæl være hans offer – så trådte han i sin tidlige ungdom frem og forkyndte sin sag, det vil sige, da han var kommet til det 25. år af sit velsignede liv. Det var almindeligt anerkendt af shiitterne, at han aldrig havde søgt nogen skole og ikke havde tilegnet sig kundskab af nogen lærer. Alle mennesker i Shiraz kan bevidne dette. Ikke desto mindre viste han sig pludselig for folket udrustet med den mest fuldendte lærdom. Skønt han kun var købmand, forbløffede han alle Persiens Ulamaer⁹. Helt alene og på en måde, der overgår vor fatteevne, forsvarede han troen overfor perserne, som er kendt for deres religiøse fanatisme. Denne lysende sjæl rejste sig i en sådan magt og vælde, at han rystede grundvolden for religion og moral, for tilstanden, sæderne og skikkene i Persien og indstiftede nye forordninger, nye love og en ny religion. Selv om statens mest fremtrædende personligheder, næsten hele præstestanden samt mænd i offentlige stillinger, rejste sig for at ødelægge og tilintetgøre ham, modstod han dem helt alene og bragte røre i hele Persien.

Mange ulamaer og mænd i offentlige stillinger såvel som andre mennesker ofrede med glæde deres liv for hans sag og ilede mod martyriets skueplads.

Regeringen, nationen, de teologiske doktorer og de fremtrædende personligheder ønskede at slukke hans lys,

---

⁹ Islams doktorer i religion.

men de formåede det ikke. Til sidst steg hans måne op, lyset fra hans stjerne strålede frem, hans grundfæstning blev fast forankret, og stedet for hans opstående gry blev lysende klart. Han lod en uoplyst menneskemasse få del i guddommelig opdragelse og fremkaldte forbløffende resultater i persernes moralopfattelse, sæder og samfundsforhold. Han forkyndte det glade budskab om åbenbarelsen af Bahás Sol for sine tilhængere og forberedte dem til troen.

Åbenbarelsen af så vidunderlige tegn og store resultater, den indvirkning det havde på folkets sindelag og i den fremherskende tankegang, oprettelsen af grundlaget for fremskridt og den organisering af principperne for fremgang og velfærd, der gennemførtes af en ung handelsmand, udgør det største bevis for, at han var en fuldendt opdrager. Et retfærdigt menneske vil aldrig tøve i sin overbevisning om dette.

Bahá'u'lláh fremtrådte på en tid, da det persiske kejserrige var nedsunket i det dybeste mørke og uvidenhed og henfaldet i blind fanatisme.

I Europas historieskrivning har I utvivlsomt læst detaljerede beretninger om persernes moralopfattelse, sæder og tanker i de sidste århundreder. Det er unødvendigt at gentage dem. I korte træk vil vi sige, at Persien var sunket så dybt, at det var med beklagelse, at alle udlændinge så, at dette land, der i fordums tider havde været så ærefuldt og højt civiliseret, nu var blevet så forfaldent, ruineret og fordærvet, og at dets befolkning havde mistet sin værdighed.

Det var på denne tid, at Bahá'u'lláh viste sig. Hans fader var en af ministrene, ikke en Ulama. Som det er

kendt af hele Persiens folk, havde Han aldrig studeret i nogen skole, Han havde heller ikke haft forbindelse med ulamaerne eller de lærde mænd. Den tidlige del af Hans liv var meget lykkeligt. Hans venner og bekendte var persere af højeste rang, men ikke lærde mænd.

Så snart Báb åbenbarede sig, sagde Bahá'u'lláh¹⁰: “Dette store menneske er de retfærdiges Herre, og det påhviler alle at tro på ham.” Og Han rejste sig for at støtte Báb og gav mange beviser og positive vidnesbyrd om Hans sandhed, til trods for at statsreligionens ulamaer havde tvunget den persiske regering til at sætte sig op imod Ham og modarbejde Ham. De havde ydermere udstedt dekreter med ordrer til massakren, udplyndringen, forfølgelsen og forvisningen af Hans tilhængere. I alle provinserne begyndte de at dræbe, brænde og udplyndre de omvendte, og de overfaldt endog kvinder og børn. Uanset dette stod Bahá'u'lláh op for at forkynde Bábs ord med den største fasthed og energi. Ikke et øjeblik skjulte Han sig, nej, han blandede sig åbenlyst med sine fjender. Han var optaget af at fremsætte vidnesbyrd og beviser og var anerkendt som forkynderen af Guds ord. Under mange omskiftelser ramtes Han af de største ulykker, og hvert øjeblik risikerede Han at lide martyrdøden.

Han blev lagt i lænker og indespærret i et underjordisk fængsel. Hans umådelige besiddelser og hans arv blev røvet og konfiskeret. Han blev forvist fra sted til sted fire gange og fandt ingen ro førend i det

---

¹⁰ Jamál-i-Mubáarak, Den Velsignede Skønhed, titlen der her er givet til Bahá'u'lláh. Han kaldes også Jamál-i-Qidam, Den Forud Bestående, Den Ældgamle Skønhed. Men vi betegner ham som Bahá'u'lláh, den titel han er kendt under i Vesten.

“Største Fængsel”¹¹.

Til trods for alt dette indstillede han ikke et øjeblik sin forkyndelse om storheden i Guds sag. Han åbenbarede sådanne egenskaber, kundskaber og fuldkommenheder, at Han i den grad blev et under for hele folket i Persien, at hver eneste af de lærde og hver eneste videnskabsmand i Teheran, Bagdad, Konstantinopel, Rumelien ja, selv i ‘Akká, der kom Ham nær, altid – hvad enten det var ven eller fjende – fik det mest fuldgyldige og overbevisende svar på et hvilket som helst spørgsmål, der blev forelagt. Det blev gentagne gange anerkendt, at Han var enestående og alene om alle disse fuldkomne evner.

Det hændte ofte, at visse muslimske ulamaer, jødiske rabbinere og kristne mødtes i Bagdad med europæiske lærde i et velsignet møde. Hver af dem havde et spørgsmål at fremlægge, og selv om de afveg fra hinanden på kulturelle områder, fik de alle et tilstrækkeligt og overbevisende svar og trak sig tilbage med tilfredshed. Selv de persiske ulamaer i Karbilá og Najaf valgte en klog mand, som de sendte til Bahá’u’lláh i en bestemt mission; hans navn var Mulla Hasan Amu. Han kom til Den Helliges Tilstedeværelse og fremlagde på ulamaernes vegne en række spørgsmål, som Bahá’u’lláh besvarede. Derpå sagde Hasan Amu: “Uden tøven anerkender og erkender ulamaerne Bahá’u’lláhs kundskab og udmærkelse, og de er enstemmigt overbevist om, at i lærdom har han ingen ligemand eller

---

¹¹ Efter først at være forvist til Bagdad, derefter til Konstantinopel, så til Adrianopel, blev han holdt indespærret i ‘Akká, “Det Største Fængsel”, i året 1869.

ligestillet, det er ligeså øjensynligt, at han aldrig har studeret sig til eller erhvervet denne lærdom,” men alligevel sagde ulamaerne: “Vi er ikke tilfredse hermed, vi anerkender ikke kendsgerninger i hans mission på grundlag af hans visdom og retfærdighed. Derfor beder vi ham vise os et mirakel for at tilfredsstille og berolige vore hjerter.”

Bahá'u'lláh svarede: “Skønt I ingen ret har til at bede om dette, thi Gud skulle prøve sine skabninger, og de skulle ikke prøve Gud, så bifalder og modtager jeg dog denne opfordring. Men Guds Sag er ikke et skuespil, der bliver forevist hver time, og som man hver dag forlanger ny underholdning af. Hvis det forholdt sig således, ville Guds sag blive ren barneleg.

Ulamaerne må derfor samles og enstemmigt vælge et mirakel og skrive, at efter udførelse af dette mirakel, vil de ikke længere tvivle på Mig, og at alle vil anerkende og bevidne sandheden i Min tro. Lad dem forsegle dette papir og bringe det til Mig. Dette må være det vedtagne kriterium: Hvis miraklet finder sted, vil der ikke være nogen tvivl tilbage hos dem – og hvis ikke, skal Vi dømmes for bedrageri.” Den lærde mand Hasan Amu rejste sig og svarede: “Der er ikke mere at sige,” så kysede han Den Velsignedes knæ, skønt han ikke var en troende, og gik. Han samlede ulamaerne og gav dem det hellige budskab. De rådførte sig med hinanden og sagde: “Denne mand er en troldmand, måske vil han udføre en tryllekunst, og så har vi ikke mere noget at sige.” Ud fra denne overbevisning turde de ikke fremme sagen

yderligere¹².

Denne mand, Hasan ‘Amú, omtalte denne sag ved mange møder. Efter at have forladt Karbila tog han til Kirmanshah og Teheran og gav overalt en detailleret beretning om det, idet han lagde eftertryk på ulamaernes frygt og på, at de havde trukket sig tilbage.

Kort sagt, alle Bahá’u’lláhs modstandere i Orienten anerkendte hans storhed, højhed, kundskab og dyd, og skønt de var hans fjender, omtalte de ham altid som “den navnkundige Bahá’u’lláh”.

På den tid, da dette store Lys pludselig viste sig på Persiens horisont, rejste hele folket, ministrene, ulamaerne og mænd af andre rangklasser sig mod Ham og forfulgte Ham med det største had og erklærede: “Denne mand ønsker at undertrykke og ødelægge religionen, loven, nationen, kejserriget.” Det samme blev sagt om Kristus. Men Bahá’u’lláh modstod dem alle, alene og uden hjælp uden nogensinde at vise den mindste svaghed. Til sidst sagde de: “Så længe denne mand er i Persien, vil der ikke være fred og ro, vi må forvise ham, således at Persien kan vende tilbage til rolige tilstande!”

De fremturede i deres voldelige handlinger mod Ham for at tvinge Ham til at bede om tilladelse til at forlade Persien, idet de troede, at på denne måde ville Hans sandheds lys blive slukket, men resultatet blev lige det modsatte. Sagen udvikledes, og dens flamme blev stærkere. I begyndelsen spredtes den kun i Persien, men Bahá’u’lláhs landsforvisning bevirkede, at troen spredtes

---

¹² Bahá’u’lláhs gennemskuende dømmekraft i dette tilfælde overvældede hans fjenders ondskab, de var ganske afgjort aldrig blevet enige om hvilket mirakel, de skulle vælge og bede om.

til andre lande. Bagefter sagde hans fjender: “Íráq-i-‘Arab¹³ er ikke langt nok borte fra Persien, vi må sende ham til et fjernere rige.” Dette er grunden til, at den persiske regering besluttede at sende Bahá’u’lláh fra Irak til Konstantinopel. Igen viste begivenhederne, at sagen ikke på mindste måde var blevet svækket; endnu engang sagde de: “Konstantinopel er et sted, som mange forskellige racer og mennesker – deriblandt persere – rejser igennem og tager ophold i for kortere tid.” Af denne grund landsforviste perserne ham yderligere til Rumelien; men under hans ophold der styrkedes flammen, og troen højnedes. Til sidst sagde perserne: “Ikke et af disse steder er i sikkerhed imod hans indflydelse, vi må sende ham til et sted, hvor han vil være magtesløs, og hvor hans familie og tilhængere vil komme til at lide alvorlig nød.” Derfor valgte de fængslet i ‘Akká, der i især er bestemt for mordere, tyve og landejevsrøvere, og de sammenlignede ham virkelig med sådanne mennesker. Men Guds magt blev åbenbaret: Hans ord blev forkyndt, og Bahá’u’lláhs storhed blev synlig, thi det var fra dette fængsel og under sådanne omstændigheder, at han fik Persien til at udvikle sig fra et stadium til et andet. Han overvandt alle sine fjender og beviste for dem, at de ikke kunne modstå troen. Hans hellige lære gennemtrængte alle egne, og Hans sag blev grundlagt.

I alle dele af Persien rejste Hans fjender sig virkelig imod Ham med det største had. De fængslede, dræbte og pryglede Hans tilhængere, og de brændte og jævnedes

---

¹³ Det distrikt, hvor Bagdad er beliggende.

tusinder af boliger med jorden, idet de af al magt stræbte efter at udrydde og knuse Troen. Til trods herfor blev troen lovprist fra det fængsel, hvor der sad mordere, landevejsrøvere og tyve. Hans lære bredte sig til udlandet, og Hans formaninger påvirkede mange af dem, der tidligere havde været de mest hadefulde og gjorde dem til overbeviste troende; selv den persiske regering blev vækket og beklagede det, der var sket på grund af ulamaernes fejltagelser.

Da Bahá'u'lláh kom til dette fængsel i det Hellige Land, forstod de kloge, at det glade budskab, som Gud havde skænket gennem profeternes ord for to eller tre tusinde år siden, igen var åbenbaret, og at Gud var tro mod sit løfte, for nogle af profeterne havde Han åbenbaret, at Hærskarernes Herre skulle manifestere sig i Det Hellige Land. Alle disse løfter blev indfriet, og det er vanskeligt at forstå, hvordan Bahá'u'lláh skulle være blevet tvunget til at forlade Persien og opslå sit telt i det Hellige Land, hvis det ikke havde været på grund af hans fjenders forfølgelse, hans landsforvisning og landflygtighed. Det var hans fjenders hensigt, at hans fængsling fuldstændig skulle ødelægge og tilintetgøre den velsignede sag, men dette fængsel blev i virkeligheden den største hjælp og midlet til sagens udvikling. Bahá'u'lláhs guddommelige ry nåede Østen og Vesten, og strålerne fra Sandhedens Sol oplyste hele verden. Lovet være Gud! Skønt Han var fange blev Hans telt rejst på Karmelsbjerget, og han førte sig frem som en konge. Enhver, ven eller fremmed, der kom i Hans nærværelse, sagde: "Dette er en fyrste, ikke en fange."

Så snart Han kom til dette fængsel, sendte Han

gennem den franske ambassadør et brev til Napoleon¹⁴. Hovedpunktet i det var: “Spørg, hvad Vor forbrydelse er, og hvorfor Vi er indespærret i dette fængsel og dette fangehul.” Napoleon svarede ikke. Så udfærdigedes et nyt brev, som indeholdes i Súriy-i-Haykal¹⁵. Essensen af det er: “O, Napoleon, da du ikke har lyttet til Min forkyndelse, og da du ikke har besvaret den, vil dit rige inden længe blive taget fra dig, og du vil blive fuldstændig udslettet” Dette brev blev sendt til Napoleon pr. post ved Cesar Ketafagoos¹⁶ mellemkomst, der var kendt af alle, der fulgte Bahá’u’lláh i landflygtigheden. Disse advarende ord nåede ud i hele Persien, for det var på den tid, at Kitáb-i-Haykal blev udbredt i Persien, og dette brev indeholdtes i denne bog. Dette skete i 1869 A. D., og da Súriy-i-Haykal var blevet sendt rundt i Persien og Indien og befandt sig i alle de troendes øje, ventede de på at se, hvad der ville ske. Ikke længe efter i året 1870 A. D., brød krigen mellem Frankrig og Tyskland ud, og skønt ingen på dette tidspunkt ventede Tysklands sejr, blev Napoleon besejret og vanæret; han overgav sig til sine fjender, og hans ære blev forvandlet til dyb fornedrelse.

Epistler blev sendt til andre konger, og blandt disse var et brev til Hans Majestæt Násiri’ d-Dín Sháh. I dette brev sagde Bahá’u’lláh: “Tilkald mig, saml ulamaerne og bed om beviser og argumenter, således at sandheden og falskheden kan blive kendt.” Hans Majestæt Násiri’ d-Dín

---

¹⁴ Napoleon III.

¹⁵ Et af Bahá’u’lláhs værker skrevet efter Hans deklARATION.

¹⁶ Søn af en fransk konsul i Syrien til hvem Bahá’u’lláh havde et venligt forhold.

Sháh sendte den velsignede epistel til ulamaerne og foreslog dem, at de skulle påtage sig dette hverv, men de vovede det ikke. Så opfordrede han syv af de mest berømte blandt dem til at skrive et svar på udfordringen. Efter nogen tid sendte de den velsignede epistel tilbage, idet de sagde: “Denne mand er modstander af religion og shahens fjende.” Hans Majestæt shahen af Persien blev meget oprørt og sagde: “Dette er et spørgsmål om beviser og argumenter og om sandhed og falskhed: hvad har det at gøre med fjendskab mod regeringen? Ak! Hvor vi dog respekterede disse ulamaer, som ikke engang kan besvare denne epistel.”

Kort sagt, alt hvad der er optegnet i epistlerne til kongerne er sket: Hvis vi fra året 1870 A. D. betragter de begivenheder, der er forekommet, vil vi se, at næsten alt er sket, som det er forudsagt; kun få ting mangler endnu, der senere vil blive åbenbaret.

Således tillagde også fremmede mennesker og andre sekter, der ikke var troende, Bahá'u'lláh mange vidunderlige ting. Nogle troede, at Han var en helgen, og nogle skrev endog om Ham. En af dem, Siyyid Davúdí, en lærd sunnit fra Bagdad, skrev en kort afhandling, hvori han berettede om nogle af Bahá'u'lláhs overnaturlige gerninger. Selv i dag findes der i alle dele af Østen mennesker, der skønt de ikke tror på Hans åbenbaring dog mener, at Han er en helgen og beretter om mirakler, han skulle have udført.

Lad os resumere: Både hans modstandere og tilhængere, såvel som de, der blev modtaget på Det Hellige Sted, anerkendte og bevidnede Bahá'u'lláhs storhed; selv om de ikke troede på Ham, anerkendte de

dog Hans storhed, og så snart de trådte ind på Det Hellige Sted, havde Bahá'u'lláhs nærværelse en sådan indflydelse på de fleste af dem, at de ikke kunne sige et ord; hvor mange gange hændte det ikke, at en af Hans bitreste fjender besluttede ved sig selv: "Jeg vil sige det og det, når jeg står foran ham, og jeg vil diskutere og argumentere på den og den måde med ham"; men når han stod i Den Helliges Nærværelse blev han betaget og forvirret og forblev stum.

Bahá'u'lláh havde aldrig studeret arabisk, Han havde ikke haft en opdrager eller lærer, eller gået i skole. Ikke desto mindre forbavsede og forbløffede Hans veltalenhed og fuldendte form i Hans velsignede udlæggelser på arabisk – såvel som Hans arabiske skrifter – de mest dannede arabiske lærde, og alle erkendte og erklærede, at Hans lige ikke fandtes.

Hvis vi omhyggeligt undersøger Bibelens ord, vil vi se, at den guddommelige manifestation aldrig sagde til dem, der fornægtede Ham: "Jeg er rede til at udføre hvilket mirakel, I end forlanger, og jeg vil underkaste mig en hvilken som helst prøve, I foreslår." Men i epistlen til shahen sagde Bahá'u'lláh klart: "Saml ulamaerne og tilkald Mig, således at vidnesbyrdene og beviserne kan blive klarlagt"¹⁷.

I 50 år trodsede Bahá'u'lláh urokkeligt sine fjender: Alle ønskede at tilintetgøre Ham og forsøgte at ødelægge Ham. Tusind gange planlagde de at korsfæste Ham og

---

¹⁷ Jvf. side 35, note 1. Ved at lægge så stor betydning i dette eksempel om Bahá'u'lláhs sunde sans vil 'Abdu'l-Bahá fremhæve miraklers uanvendelighed som bevis for sandheden om Guds manifestationer, jvf. "Mirakler" kap. 27.

ødelægge Ham, og i disse 50 år var Han bestandig i fare.

I dag befinder Persien sig i en sådan tilstand af forfald og ruin, at alle intelligente mennesker, enten det er persere eller udlændinge, som ser tingenes sande tilstand, erkender, at Persiens fremgang, civilisation og genopbygning er afhængig af udbredelsen af denne store personligheds lære og teorier.

Kristus oplærte i sin velsignede tid kun 11 mænd: Den største af dem var Peter, som ikke desto mindre, da han blev prøvet, fornægtede Kristus tre gange. Alligevel trængte Kristi lære senere ud i hele verden. I dag har Bahá'u'lláh opdraget tusinder af sjæle, der truet af sværdet opløftede råbet "Yá Bahá'u'l-Abhá"¹⁸ til den højeste himmel; og i prøvelsens ild blev deres ansigter lysende som guld. Betänk da, hvad der vil ske i fremtiden.

Til slut må vi være retfærdige og anerkende, hvilken opdrager dette Strålende Væsen var, hvilke vidunderlige tegn, der blev åbenbaret af ham, og hvilken kraft og magt, der er blevet virkeliggjort i verden gennem ham.

Ethvert levende væsens ære og højnelse afhænger af årsager og omstændigheder.

Det, der giver jorden dens fortrin, dens pragt og fuldkommenhed er, at den grønnes og frugtbargøres ved forårsskyernes gavmildhed. Planter vokser, blomster og duftende urter springer ud, frugttræer blomstrer og bærer ny og frisk frugt. Haver forskønnes og engene prydes,

---

¹⁸ Et udråb brugt som en trosforkyndelse af bahá'ier, bogstaveligt: "Oh, Herlighed, den mest Herlige".

bjerge og sletter iklædes en grøn kappe, haver, marker, landsbyer og byer bliver smykket. Dette er den mineralske verdens rigdom.

Højdepunktet og fuldstændiggørelsen af planteverdenen er, at et træ vokser på bredden af en strøm med friskt vand, at en blid brise blæser på det, at solens varme stråler falder på det, at en gartner drager omsorg for, at det forædles, og at det dag for dag udvikles og bærer frugt. Men dets virkelige rigdom er at komme ind i dyrenes og menneskenes verden og erstatte det, der er forbrændt i dyrs og menneskers legemer.

Dyreverdenens højnelse er at besidde fuldkomne lemmer, organer og evner og få alle behov dækket. Dette er dens højeste hæder, ære og ophøjelse. Således er den største lykke for et dyr at eje en grøn frugtbar eng, det reneste strømmende vand og en smuk grøn skov. Hvis der er sørget for disse ting, kan det ikke forestille sig nogen større rigdom. Hvis for eksempel en fugl bygger sin rede i en grøn og frugtbar skov, på et smukt højtbeliggende sted i et stærkt træ øverst på en gren, og hvis den finder alt, hvad den behøver af frø og vand, er dette dens fuldkomne rigdom.

Men den sande rigdom for dyret består i at passere fra dyreverdenen ind i den menneskelige verden ligesom de mikroskopiske væsener, der fra vandet og luften kommer ind i mennesket og bliver optaget og erstatter det, der er blevet forbrændt i legemet. Dette er den store ære og rigdom for dyreverdenen, der kan ikke tænkes nogen større ære for den.

Derfor er det indlysende klart, at denne rigdom, denne velstand og denne materielle overflod udgør den

fuldkomne rigdom for mineraler, planter og dyr. Ingen rigdom, formue, velfærd eller frihed i den materielle verden kan sammenlignes med en fugls rigdom; alle disse sletter og bjerge er dens bosted, og al sæden og høsten er dens føde og rigdom, og al jorden, landsbyerne, engene, græsgangene, skovene og ørkenerne er dens ejendom. Hvem er da rigest, fuglen eller det rigeste menneske? Thi uanset hvor meget sæd den måske tager eller gemmer, formindskes dens rigdom ikke.

Derfor er det klart, at menneskets ære og ophøjelse må være noget mere end materiel rigdom; materiel velfærd er kun en gren; men roden til menneskets højnelse er menneskets gode egenskaber og dyder, der smykker hans virkelighed. Dette er de guddommelige åbenbarelser, de himmelske nådegaver, de rene følelser, kærlighed og kendskab til Gud; universel visdom, intellektuel erkendelse, videnskabelige opdagelser, retfærdighed, ret, sanddruhed, velvilje, naturligt mod og medfødt sjælsstyrke; respekten for rettigheder og overholdelsen af aftaler og pagter; retskaffenhed under alle omstændigheder; at tjene sandheden under alle omstændigheder; at ofre sit liv for alle menneskers vel; venlighed og agtelse overfor alle nationer; lydighed imod Guds lære; tjeneste i det guddommelige rige; ledelse af mennesker og opdragelse af nationerne og racerne. Dette er den menneskelige verdens rigdom. Det er menneskets højnelse i verden. Dette er evigt liv og himmelsk ære.

Disse dyder viser sig ikke i mennesket undtagen gennem Guds kraft og den guddommelige lære, thi de behøver overnaturlig kraft for at kunne manifestere sig. Det hænder, at et spor fra disse fuldkommenheder viser

sig i naturens verden, men de er ikke grundfæstede og varige, de er som solens stråler på muren.

Da den medfølende Gud har anbragt en så vidunderlig krone på menneskets hoved, burde mennesket stræbe efter at gøre dens strålende juveler synlige i denne verden.

Efter at have bevist, at menneskets sjæl eksisterer¹⁹, må vi bevise dens udødelighed.

Sjælens udødelighed omtales i de hellige bøger; det er det fundamentale grundlag i de guddommelige religioner. Det siges, at der er to slags straf og belønning. For det første belønning og straf i dette liv; dernæst straf og belønning i den anden verden. Men tilværelsens paradis og helvede findes i alle Guds verdener, hvad enten det er i denne verden eller i de åndelige himmelske verdener. At opnå disse belønninger er at opnå evigt liv. Det er derfor, Kristus sagde: "I skal handle på en sådan måde, at I kan finde evigt liv, og at I må blive født af vand og ånd, således at I kan komme ind i Himmerige."²⁰

Dette livs belønninger er de himmelske dyder og fuldkommenheder, der smykker menneskets virkelighed. For eksempel var det mørkt og bliver lysende, det var uvidende og bliver vis, det var ligegyldig og bliver årvågen, det slumrede og bliver vækket, det var dødt og bliver levende, det var blindt og bliver seende, det var døvt og kommer til at høre, det var jordisk og bliver himmelsk, det var legemligt og bliver åndeligt. Gennem disse belønninger opnår det åndelig fødsel og bliver en ny

---

¹⁹ Se kapitel 48, "Forskellen der består mellem mennesket og dyret".

²⁰ Joh. 3,5

skabning. Det bliver manifestationen på dette vers i Evangeliet, hvor det siges om disciplene, at de ikke var født af blod, ej heller ved kødets vilje eller menneskets vilje, men af Gud²¹. Det vil sige, de blev befriet fra de dyriske karaktertræk og egenskaber, der karakteriserer menneskets natur, og de blev begavet med de guddommelige karakteregenskaber, der kommer af Guds nåde; dette er meningen med genfødselen. For disse mennesker er der ingen større lidelse end at være udelukket fra Gud og ingen hårdere straf end sensuelle laster, mørke egenskaber, en lav karakter, overdrevne kødelige lyster. Når de befries igennem troens lys fra disse lasters mørke og bliver oplyst af stråleglansen fra Virkelighedens Sol og forædlet med alle dyderne, regner de dette for den største belønning, og de ved, at det er det sande paradys. På samme måde betragter de det som åndelig straf, dvs. tilværelsens lidelser og straf, at være underkastet naturens verden, at være udelukket fra Gud, at være brutal og uvidende, at henfalde til kødelige lyster og til dyriske svagheder; at kendetegnes ved mørke egenskaber som falskhed, tyranni, grusomhed, besættelse af jordiske ting og at være fordybet i sataniske tanker; for disse mennesker er det den største straf og pinsel.

På samme måde er belønningen i den anden verden, det evige liv, der er tydeligt omtalt i alle de hellige bøger, de guddommelige fuldkommenheder, den evige nåde og den evige lykke. Belønningen i den anden verden er de fuldkommenheder og den fred, der opnås i de åndelige verdener, efter at man har forladt denne verden; medens

---

²¹ Joh 1,13.

belønninger i dette liv er de sande lysende fuldkommenheder, der virkeliggøres i denne verden, og som er årsag til evigt liv, thi de er sande fremskridt i tilværelsen. Det er som mennesket, der fra fosterverdenen når modenhedens stadi og bliver manifestationen af disse ord: "Velsignet være Gud, den bedste blandt Skabere."²² Belønningen i den anden verden er fred, åndelige dyder, forskellige åndelige gaver i Guds kongerige, opfyldelsen af hjertets og sjælens ønsker og mødet med Gud i evighedsverden. På samme måde består straffen i den anden verden, dvs. den anden verdens pinsler, i at være berøvet de særlige guddommelige velsignelser og den absolutte nåde og i at synke ned til tilværelsens laveste stadi. Den, som er berøvet disse guddommelige gunstbevisninger, betragtes, skønt han lever efter døden, som en død af sandhedens mennesker.

Det logiske bevis på åndens udødelighed er, at intet tegn kan komme fra en ikke-eksisterende ting; dvs. det er umuligt, at der skulle vise sig tegn fra noget, der absolut ikke eksisterer, for tegn er følgen af eksistens, og resultatet er afhængigt af oprindelsens tilstedeværelse. Således kan der ikke udgå lys fra en ikke-eksisterende sol, fra det ikke-eksisterende hav kan der ikke opstå bølger, fra en ikke-eksisterende sky falder der ingen regn; et ikke-eksisterende træ yder ingen frugt, et ikke-eksisterende menneske kan hverken manifestere eller frembringe noget. Derfor, så længe tegn på eksistens viser sig, er de beviser på, at besidderen af tegnet lever.

Betænk at Kristi herredømme er levende i dag:

---

²² Koranen 23,24

hvorledes kunne et så mægtigt kongedømme manifesteres fra en ikke-eksisterende konge? Hvorledes kan bølgerne løfte sig så højt fra et ikke-eksisterende hav? Hvorledes kan så vellugtende briser blæse fra en ikke-eksisterende have? Tænk på at der ikke efterlades nogen virkning, noget spor eller indflydelse fra nogen skabning, efter at dets bestanddele er spredt, og dets grundstoffer er opløst, hvadenten det er et mineral, en plante eller et dyr. Det er kun den menneskelige virkelighed og menneskets ånd, der efter bestanddelenes hensmuldren, partiklernes spredning og sammensætningens ødelæggelse, vedvarer og vedbliver med at fungere og have kraft.

Dette spørgsmål er overordentlig indviklet: overvej det nøje. Dette er et rationelt bevis, vi giver, således at den vise kan veje det på fornuftens og retfærdighedens vægt. Men hvis den menneskelige ånd vil glæde sig og tiltrækkes af Guds Rige, hvis det indre syn oplukkes, og den åndelige hørelse styrkes, og de åndelige følelser bliver fremherskende, vil han se åndens udødelighed så klart, som han ser solen, og Guds glade budskaber og tegn vil omfatte ham.

Vid, at tilværelsens vilkår er begrænset af underkastelsens, profetskabets og Guddommens planer, men de guddommelige og mulige fuldkommenheder har ingen grænser. Hvis man tænker dybt over det, finder man, at tilværelsens fuldkommenheder også udadtil er ubegrænsede, thi man kan ikke finde så fuldkommen en skabning, at man ikke kan forestille sig en, der overgår den. For eksempel ser man ikke en rubin i mineralriget, en rose i planteriget eller en nattergal i dyreriget uden at tænke, at der måske er bedre eksemplarer. Ligesom de

guddommelige gaver er endeløse, således er også menneskelige fuldkommenheder endeløse. Hvis det var muligt at nå til en grænse for fuldkommenhed, ville en af virkelighedens skabninger måske nå til et stade, hvor den var uafhængig af Gud, og det mulige ville måske nå til det absoluttes tilstand. Men for hver skabning findes der en grænse, den ikke kan overskride; dvs. den, der befinder sig på underkastelsens plan, vil aldrig, ligegyldigt hvor mange fremskridt han gør i erhvervelse af grænseløse fuldkommenheder, nå Guddommens stade. Det er det samme med de andre skabninger; et mineral kan ikke, ligegyldigt hvor langt det udvikler sig i mineralriget, opnå planterigets evne; ligeså vil sanseevnen ikke vise sig i en blomst, hvor meget den end udvikler sig i planteriget. Således kan sølvmineral ikke erhverve hørelse eller syn; det kan kun forbedre sig på sit plan og blive et fuldkomment mineral, men det kan ikke erhverve grokraft, eller evnen til at føle eller opnå liv, det kan kun gøre fremskridt på sit eget plan.

For eksempel kan Peter ikke blive Kristus. Alt, hvad han kan gøre, er i underkastelsens tilstand at opnå endeløse fuldkommenheder; for hver eneste eksisterende virkelighed er i stand til at gøre fremskridt. Ligeså sikkert som at menneskets sjæl, efter at have afkastet dette fysiske legeme, har et evigt liv, er det, at enhver levende skabning er i stand til at udvikle sig, derfor er det tilladt at bede om fremgang, tilgivelse, barmhjertighed, goder og velsignelser for et menneske efter dets død, fordi eksistensen indebærer muligheder for fremskridt. Det er derfor, at der i Bahá'u'lláhs bønner bedes om tilgivelse og eftergivelse af synder for dem, der er gået bort. Da

mennesker endvidere i denne verden behøver Gud, behøver de Ham også i den anden verden. Skabningerne har altid behov, og Gud er fuldstændig uafhængig både i denne verden og den kommende.

Den anden verdens rigdom består i at være Gud nær. Som følge heraf, er det sikkert, at de, der er nær ved den guddommelige forgård, har lov at gå i forbøn, og denne forbøn billiges af Gud. Men forbøn i den anden verden er ikke som forbøn i denne verden; det er noget andet, en anden virkelighed, der ikke kan udtrykkes i ord.

Hvis en velhavende mand i sin dødstime testamenterer en gave til de fattige og elendige og giver en del af sin rigdom til deres fornødenheder, vil denne handling måske blive årsag til hans benådning og tilgivelse og til hans fremgang i Det Himmelske Rige.

Ligeledes gennemgår en far og mor de største vanskeligheder og genvordigheder for deres børns skyld; ofte går forældrene over til den anden verden, når børnene er blevet voksne. Kun sjældent sker det, at en far og mor i denne verden ser belønningen for den omsorg, de har vist deres børn og de vanskeligheder, de har gennemgået. Derfor må børn til gengæld for denne omsorg og disse vanskeligheder vise kærlighed og godgørenhed og bønfalde om nåde og tilgivelse for deres forældre. Derfor burde du, til gengæld for den kærlighed og godhed din far har vist dig, give til de fattige for hans skyld med største underkastelse og ydmyghed og bønfalde om nåde og tilgivelse for synder og bede om den højeste barmhjertighed.

Det er endog muligt, at statet for dem, der er gået bort i synd og vantro, kan ændres; dvs. de bliver måske

genstand for tilgivelse ved Guds nåde, ikke ved Hans retfærdighed; thi nåde skænkes uden fortjeneste, retfærdighed er at give efter fortjeneste. Ligesom vi har magt til at bede for disse sjæle her, vil vi besidde den samme magt i den anden verden, der er Guds Rige. Er ikke alle mennesker i den verden Guds skabninger? Derfor kan de også gøre fremgang i den verden. Ligesom de her kan modtage lys gennem deres bønner, kan de også der bede om tilgivelse og modtage lys gennem forbønner og anråbelse. Ligesom sjælene i denne verden ved hjælp af de helliges forbønner kan opnå udvikling, er det samme tilfældet efter døden. Gennem deres egne bønner kan de også gøre fremskridt; især når de bliver gjort til genstand for de hellige manifestationers forbønner.

UDDRAG AF
HEMMELIGHEDEN I GUDDOMMELIG
CIVILISATION

Hvor længe skal vi drive af sted på lidenskabs og forfængeligt begærs vinger; hvor længe skal vi øde vore dage som barbarer i uvidenhed og vederstyggelighed? Gud har givet os øjne, for at vi kan se os omkring i verden og gribe alt, hvad der kan fremme civilisation og kunsten at leve. Han har givet os ører, for at vi kan høre og drage fordel af lærde og filosofers visdom og stå frem for at fremme og praktisere den. Sanser og evner er blevet os skænket, der skal vies til at tjene almenets gode, således at vi, udmærkede frem for alle andre former for liv, ved opfattelsesevne og fornuft, skal arbejde til hver en tid og i alle retninger, om det er ved en stor eller lille lejlighed, almindelig eller ekstraordinær, indtil hele menneskeheden er samlet i sikkerhed i kundskabens uindtagelige fæstning. Vi skal bestandig oprette nye grundlag for menneskelig lykke og skabe og fremme nye redskaber til dette formål. Hvor enestående, hvor ærefuldt er ikke mennesket, hvis det rejser sig for at opfylde sit ansvar; hvor elendigt og nedværdiget, hvis det lukker sine øjne for samfundets velfærd og øder sit dyrebare liv i forfølgelse af sine egne selviske interesser og personlige fordele. Mennesket ejer den højeste lykke, og det ser Guds tegn i verden og i den menneskelige sjæl, hvis det driver sin store stræbens ganger ind på civilisationens og

retfærdighedens arena. 'Vi skal med sikkerhed vise dem Vore tegn i verden og i dem selv.'²³

Og dette er menneskets største nedværdigelse: at det skulle leve sløvt, apatisk, dovent, kun optaget af sine egne lave lyster. Hvis han er sådan, er hans væsen nedsunket i den dybeste uvidenhed og primitivitet, idet han synker dybere end de rå dyr. 'De er som dyrene: Ja, de farer mere vild ... Thi de dårligste dyr er i Guds øjne de døve, de stumme, der ikke forstår.'²⁴

Vi må nu kraftigt beslutte os på at rejse os og gribe de redskaber, der fremmer fred og velfærd og lykke, kundskab, kultur og industri, værdighed, værdi og stæde hos hele menneske-slægten. På den måde vil de menneskelige muligheders jord ved hjælp af rene hensigters og uselviske bestræbelsers genskabende vande udfolde sig med sin egen iboende skønhed og blomstre med prisværdige egenskaber og springe ud og gro, indtil den kommer til at overgå den kundskabens rosenhave, der tilhørte vore forfædre. Da vil dette hellige land, Persien, i enhver forstand blive midtpunktet for menneskelige fuldkommenheder, og som i et spejl reflektere verdenscivilisationens fulde rustning.

Priset og æret være guddommelig visdoms daggry, dæmringsstedet for åbenbaring (Muhamed) og den hellige linie af Hans efterkommere, eftersom de primitive indbyggere fra Yathrib (Medina) og Bathá (Mekka) gennem de vidtudbredte stråler fra Hans fuldbyrdede visdom, Hans universelle kundskab,

---

²³ Koranen 41:53

²⁴ Koranen 7:178, 8:22

mirakuløst, og på så kort tid, blev draget op fra deres uvidenheds dyb, steg op til lærdommens tinder og blev midtpunkter for kunst og videnskab og menneskelige fuldkommenheder og stjerner af lykke og sand civilisation, skinnende tværs hen over verdens horisonter.

Tænk på dengang Guds Ånds hellige åndedrag (Jesus) udbredte deres renhed over Palæstina og Galilæa, over Jordans bredder og egnene omkring Jerusalem, og de underfulde toner fra Evangeliet lød i de åndeligt oplystes ører, var alle folkene i Asien og Europa, i Afrika og Amerika, i Oceanien, der omfatter øerne og øgrupper i Stillehavet og de indiske oceaner, ildtilbedere og hedenske, uvidende om den guddommelige stemme, der talte på Pagtens Dag.²⁵ Kun jøderne troede på Guds guddommelighed og enhed. Efter Jesu forkyndelse skænkede den rene og genoplivende ånde fra Hans mund evigt liv til beboerne af de egne over en periode på tre år, og gennem guddommelig åbenbaring blev Kristi Lov, som på den tid var det stærke lægemiddel for verdens lidende legeme, oprettet. I Jesu tid vendte kun nogle få deres ansigt mod Gud; i virkeligheden blev kun de tolv disciple og nogle få kvinder sande troende, og en af disciplene, Judas Iskariot, frafaldt sin tro så der kun var elleve tilbage. Efter Jesu himmelfart til Herlighedens Rige rejste disse få sjæle sig med deres åndelige egenskaber og med rene og hellige handlinger, og de stod frem ved Guds magt og de livgivende åndedrag fra

---

²⁵ Koranen 7:171. Yawm-i-Alast, Dagen hvor Gud, idet Han henvender sig til Adams fremtidige efterkommere, sagde til dem: 'Er Jeg ikke jeres Herre? (a-lastu-bi Rabbikum) og de svarede: 'Ja, vi bevidner det.'

Messias for at frelse jordens folk. Da rejste alle de afgudsdyrkende lande sig såvel som jøderne i al deres magt for at kvæle den guddommelige ild, der var blevet tændt i Jerusalems lampe. 'De ville gerne slukke Guds lys med deres munde: men Gud har villet, at Hans lys skulle fuldkommen-gøres, selv om de vantro afskyr det.'²⁶

Under den grusomste tortur dræbte de hver eneste af disse hellige sjæle; med slagteøkser huggede de nogle af de rene og ubesmittedes legemer i stykker og brændte dem i ovne, og de spændte nogle af tilhængerne på pinebænken og begravede dem derefter levende. Til trods for denne pinefulde gengældelse vedblev de kristne at belære om Guds tro, og de trak aldrig et sværd af skeden eller ridsede så meget som en kind. Til slut omfattede Kristi tro da hele jorden, således at intet spor af andre religioner i Europa og Amerika blev tilbage, og i dag lever store folkemasser i Asien og Afrika og på Oceanien inden for de fire Evangeliers helligdom.

Det er nu ved de ovennævnte uafviselige vidnesbyrd blevet fuldstændig stadfæstet, at Guds tro må udbredes gennem menneskelige fuldkommenheder, gennem egenskaber, der er udmærkede og tiltalende og gennem en åndelig adfærd. Hvis en sjæl ifølge egen indskydelse nærmer sig Gud, vil den blive modtaget ved enhedens tærskel, for en sådan sjæl er fri for personlige overvejelser, for begær og selviske interesser, og den har søgt tilflugt inden for sin Herres skærmende beskyttelse. Han vil blive kendt blandt mennesker som pålidelig og sanddru, mådeholden og samvittighedsfuld, storsindet og

---

²⁶ Koranen 9:33

trofast, ubestikkelig og gudfrygtig. På denne måde vil det væsentlige mål ved åbenbarelsen af Den Guddommelige Lov - der er at frembringe lykke i livet efter dette og civilisation og forædlingen af karakter i dette - blive virkeliggjort. Hvad sværdet angår, da vil det kun skabe et menneske, der udadtil er en troende og indvendig en forrædder og frafalden.

Vi skal her berette en historie, der vil tjene som et eksempel for alle. De arabiske krøniker fortæller om en tid, der ligger forud for Muhameds komme, hvor Nu'mán, søn af Mundhir Lakhmiten - en arabisk konge på uvidenhedens tid, hvis regeringssæde var byen Hírih – en dag så ofte var vendt tilbage til sit vinbæger, at hans forstand formørkedes, og hans fornuft svigtede ham. I denne fordrukne og bevidstløse tilstand gav han ordre til, at hans to hjertevenner, hans nære og højt elskede kammerater, Khálid, søn af Mudallil og 'Amr, søn af Mas'ud-Kaldih, skulle slås ihjel. Da han vågnede efter sit drikkegilde, spurgte han efter de to venner og fik det smertelige budskab. Han var syg i hjertet, og på grund af sin inderlige kærlighed og længsel mod dem, byggede han to storslåede mindesmærker over deres to grave, og han kaldte disse ”de blodtilsølede”.

Dernæst afsatte han to dage i året til minde om de to venner, og han kaldte en af dem Det Ondes Dag og den anden Nådens Dag. Hvert år på disse to bestemte dage drog han ud med pomp og pragt for at sidde mellem monumenterne. Hvis hans øje på Det Ondes Dag faldt på nogen sjæl, skulle denne person slås ihjel; men på Nådens Dag ville den, der kom forbi blive overvældet med gaver og goder. Således blev hans lov, forseglet med

en vældig ed og altid strengt overholdt.

En dag besteg kongen sin hest, der hed Mahmúd, og red ud på sletten for at jage. Pludselig fik han i det fjerne øje på et vildt æsel. Nu'mán sporede sin hest for at indhente det og galoperede bort i en sådan fart, at han blev adskilt fra sit følge. Som natten nærmede sig, var kongen håbløst faret vild. Da fik han øje på et telt langt borte i ørkenen, og han vendte sin hest og begav sig hen imod det. Da han nåede teltets indgang, spurgte han: 'Vil du modtage en gæst?' Ejeren (der var Hanzala, søn af Abí-Ghafráy-i-Tá'í) svarede 'Ja'. Han kom frem og hjalp Nu'mán med at stige af. Så gik han til sin kone og sagde til hende: 'Der er tydelige tegn på storhed i denne persons adfærd. Gør dit bedste for at vise ham gæstfrihed og bered en fest.' Hans kone sagde: 'Vi har et får. Du kan ofre det. Og jeg har opsparet en smule mel til sådan en dag.' Hanzala malkede først fåret og bar en skål mælk frem til Nu'mán, og dernæst slagtede han det og beredte et måltid; og på grund af hans venlighed og omsorg tilbragte Nu'mán den nat i fred og velbehag. Da dagen gryede, gjorde Nu'mán sig parat til at tage bort, og han sagde til Hanzala: 'Du har vist mig den største gavmildhed ved at modtage mig og berede en fest for mig. Jeg er Nu'mán, søn af Mundhir, og jeg skal med længsel vente din ankomst ved mit hof.'

Tiden gik, og hunger hjemsøgte landet Tayy. Hanzala var i svære vanskeligheder, og af denne grund opsøgte han kongen. Ved et mærkeligt tilfælde ankom han på Det Ondes Dag. Nu'mán var alvorligt bekymret. Han begyndte at bebrejde sin ven og sagde: 'Hvorfor kom du til din ven på denne dag af alle dage? Thi denne er Det

Ondes Dag, det vil sige vredens dag og ulykkens dag. Om mine øjne på denne dag falder på Qábuús, min eneste søn, ville han ikke slippe med livet i behold. Bed mig nu om en hvilken som helst gunst, du ønsker.'

Hanzala sagde: 'Jeg kendte intet til din ondets dag. Angående dette livs gaver, så er de bestemt for de levende, og eftersom jeg i denne time må drikke døden, hvad nytter så alverdens skatkamre mig nu?'

Nu'mán sagde: 'Der findes ingen frelse herfor.'

Hanzala sagde til ham: 'Giv mig da tid, at; jeg kan tage tilbage til min kone og gøre testamente. Næste år skal jeg vende tilbage på Det Ondes Dag.'

Nu'mán bad da om en stedfortræder, således at denne garant, hvis Hanzala skulle bryde sit ord, ville blive dræbt i hans sted. Hanzala så sig hjælpeløs og forvirret omkring. Da faldt hans blik på en i Nu'máns følge, Sharik, søn af 'Amr, søn af Qays af Shaybán, og til ham fremsagde han disse linier: 'O min fælle, o søn af 'Amr! Er der nogen flugt fra døden? O broder af enhver hjemstøgt! O broder af ham, der er broderløs! O broder af Nu'mán, i dig er der i dag en sikkerhed for Shaykhen. Hvor er Shaybán, den ædle - må Den Al-Barmhjertige begunstige ham" Men Sharik svarede blot: 'O min broder, en mand kan ikke spille om sit liv.' Herpå vidste ofret ikke, hvorhen han skulle vende sig. Da rejste en mand sig ved navn Qarád, søn af Adjá, Kalbiten, og tilbød sig som sikkerhed og gik ind på, at skulle det ikke lykkes ham den næste vredens dag at udlevere ofret, kunne kongen gøre med ham, Qarád, som han ønskede. Nu'mán skænkede da Hanzala fem hundrede kameler og sendte ham hjem.

Det følgende år på Det Ondes Dag, så snart den virkelige dæmring brød frem på himlen, begav Nu'mán sig, som det var hans skik, med pomp og pragt ud på vej mod de to mausolæer kaldet de blodtilsølede. Han medbragte Qarád for at lade ham undgælde for sin kongelige vrede. Statens øverste opløftede da deres røst og bad om barmhjertighed, idet de bønfuldt kongen om at levne Qarád tid indtil solnedgang, thi de håbede, at Hanzala endnu kunne vende tilbage; men kongens hensigt var at spare Hanzalas liv og gengælde hans gæstfrihed ved at henrette Qarád i hans sted. Da solen begyndte at gå ned, afførte de Qarád hans klæder og gjorde sig rede til at afhugge hans hoved. I det øjeblik viste der sig en rytter i det fjerne, ridende i fuld fart. Nu'mán sagde til bøddlen: 'Hvorfor tøver du?' Ministrene sagde: 'Måske er det Hanzala, der kommer.' Og da rytteren kom nærmere, så de, det var ingen andre end ham.

Nu'mán var alvorligt vred. Han sagde: 'Du tåbe! Du slap en gang væk fra dødens fingres greb; skal du nu udfordre ham for anden gang?'

Og Hanzala svarede: 'Sød er i min mund og velbehagelig på min tunge dødens gift ved tanken om opfyldelsen af mit løfte.'

Nu'mán spurgte: 'Hvad kan grunden være til denne trofasthed, denne respekt over for din forpligtelse og denne bekymring for din ed?' Og Hanzala svarede: 'Det er min tro på den ene Gud og på de bøger, der er kommet ned fra himlen.' Nu'mán spurgte: 'Hvilken tro bekender du dig til?' Og Hanzala sagde: 'Det var Jesu hellige ånde, der bragte mig til live. Jeg følger Kristus,

Guds Ånds lige vej.' Nu'mán sagde: 'Lad mig indånde disse Åndens sødmefulde dufte.'

Således gik det til at Hanzala fremdrog ledelsens hvide hånd fra Guds kærligheds bryst,²⁷ og oplyste synet og indsigten hos tilskuerne med lysets evangelium. Efter at han i klokkeringende toner havde fremsagt nogle af de guddommelige vers fra Evangeliet, væmmedes Nu'mán og alle hans ministre ved deres afguder og deres afgudsdyrkelse og blev bekræftet i troen på Gud. Og de sagde: 'Ak-ve og tusind gange ak-ve at vi indtil nu var ligegyldige over for denne uendelige barmhjertighed og tilsløret for den og var berøvet denne regn fra Guds nådes skyer.' På stedet nedrev da kongen de to monumenter kaldet "de blodtilsølede" og han angrede sin undertrykkelse og oprettede retfærdighed i landet.

---

²⁷ Sml. Koranen 27:12 med henvisning til Moses: Læg nu din hånd ind på dit bryst; den skal komme frem hvid ... et af ni tegn til Farao og hans folk ... Ligeledes Koranen 7:105, 20:23, 26:32 og 28:32. Ligeså Mosebog 4:6. Se også Edward Fitzgeralds "the Rubaiyat af Omar Khayyam: 'Nu da det nye år genopliver gamle længsler, trækker den tankefulde sjæl sig tilbage i ensomhed, hvor Moses' hvide hånd kommer fra Grenen, og Jesus svinder bort fra jordens overflade.' Disse metaforer betyder her hvide blomster og duften af forår.